

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedy.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Fatih Can

Editör: Nursu Nida Tanış

Sayfa Tasarım: Nuri Çam

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-8579-70-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÇIBAN

Furkan Emre Aynur

Önünde, havacılık ve savunma sanayisinin en prestijli projelerinden biri olan insansız hava aracı Vortex’in son aşama onay dosyaları duruyordu. Fakat Serdar’ın dikkati, biraz önce asistanının “özel bir kargo” diyerek masasına bıraktığı küçük, tozlu bir kutuya takılmıştı.

Kutunun içinden; dedesinden kalan ve yıllardır aile evinin tavan arasında unutulmuş paslı bir metal parçası ile sararmış bir defter sayfası çıktı. Bu, dedesinin Sakarya Meydan Muharebesi’nde parçalanan tüfeğinden yadigâr kalan, namlu ağzı yamulmuş bir demir yığınıydı. Metalin üzerindeki yanık ve barut izleri, yüz yılı aşkın bir sürenin ardından hâlâ o korkunç savaşın kokusunu taşıyor gibiydi.

Serdar parmağını metalin pürüzlü yüzeyinde gezdirdi. Soğuk demir, teninde ince bir pas lekesi bıraktı. Gözlerini kaldırdığında, ekrandaki kusursuz mavi simülasyon ile o kirli pas lekesi arasında sıkışıp kaldığını hissetti. Başını kaldırdı. Ekranda Vortex, neredeyse sıfır sürtünmeyle, tamamen sessizce dönüyordu ne bir leke ne de bir yaşanmışlık izi vardı.

Bu metal parçası; dedesinin sıtmadan titreyen elleriyle, vatani savunmak için son mermisini attığı o tüfeğin kalbiydi. O kuşak için “savunma sanayisi”; bozuk bir tüfeği yağlamak, yırtık bir çarığı iple bağlamak ve sıtma nöbetleri arasında bilincini açık tutmaya çalışmaktı. Onlar, yokluğun en uç noktasında, tuvaleti olmayan kerpiç evlerde, okuryazarlığın bile lüks olduğu o karanlıkta, sadece “hürriyet” denen o soyut ama kutsal kavram için canlarını ortaya koymuşlardı.

Serdar, elindeki porselen kahve fincanının parmaklarını ısıtan sahte sıcaklığına baktı. Ofisindeki havalandırma sistemi, havayı en ideal nem oranında tutmak için sessizce

vızıldıyordu. Bir yanda dedesinin kanla, terle ve sıtmayla yoğrulmuş o paslı demiri; diğer yanda Serdar'ın yirmi sekiz kişilik ekibiyle tasarladığı, dünyanın en gelişmiş radar sistemlerini bile aldatabilen o “görünmez” kanatlar...

“Biz neyi savunuyoruz?” diye mırıldandı Serdar, camdaki yansımasına bakarak.

Dedesi o tüfeği, torunu bu cam kulelerde konforlu bir hüzne boğulsun diye tutmamıştı siperde. Onlar düşmanı kapıdan kovmuşlardı; Serdar ise koridorları güvenlik kameralarıyla donatılmış bu odada; kendi yarattığı markanın, ihalelerin ve hiç bitmeyen büyüme hırsının esiri olmuştu. Eskiden bu topraklarda insanlar sıtmayla boğuşurken bile bir “yarın” umudu taşırlardı. Vortex, havacılık dünyasında devrim yaratmaya hazırdı; fakat Serdar için “yarın”, yalnızca yeni bir teslimat tarihi, soğuk bir askerî protokol ve biraz daha derin bir yabancılaşmaydı.

Bu paslı metalin Serdar'da yarattığı o suçluluk duygusuna çarpıyordu. “Biz neyi kurtardık?” diye fısıldadı camda oluşan hafif buğuya. Onlar bir şeyleri kurtarmıştı. Serdar ise neyi savunduğunu artık bilmiyordu. Ofisindeki o yüksek teknoloji sessizlik bir anda ağırlaştı. Serdar, yirmi sekiz parlak zihnin ve ülkenin havacılık geleceğinin sorumluluğunu taşıyan biri olarak, avucundaki paslı demirin altında ezildiğini hissetti. Kanatlar gökleri yarmaya hazırdı; fakat Serdar, dedesinin o siperdeki onurlu ve aç titreyişine artık hiçbir bütçe hesabıyla, hiçbir teknolojik atılımla erişemeyeceğini çok iyi biliyordu. Gözlerini ekranlardan kaçırıp tekrar o paslı demire baktı; o demir, Serdar'ın tüm modern hayatını bir yalan gibi yüzüne vuran, suskun bir tanıktı.

Serdar, masasının üzerindeki paslı namluya arkasını döndü ve ekrandaki kusursuz mavi simülasyonlara kilitlendi. Dedesinin hatırasını ve dün geceki o derbeder adamı zihninin en karanlık çekmecesine kilitleyip anahtarı fırlatıp atmıştı. Ne var ki insan zihni, kendi yarattığı yalanlara inanma konusunda ustadır. Dünyanın en zeki adamları bile vicdanlarından sızan o ince sızıntıyı susturmak için kendi gerçekliklerini marifetle çarpıtabilirler. Serdar da o sabah, paslı namlunun ruhunda açtığı yarığı rasyonel bir kibirle sıvadığına inandı.

Şehrin başka bir köşesinde, aynı saatlerde başka bir zihin kendi savaşını veriyordu. 2026 yılının Ağustos sonlarıydı; zaman, olması gerektiği gibi sıradan ve ağır akıyordu.

Ayrık, kahvesinden bir yudum alıp başını ağır ağır gökyüzüne kaldırdı. Tepesindeki o berrak mavilik, etrafındaki masalarda ekranlarına gömülmüş insanların umurunda bile değildi. Modern insanın doğayla kurduğu tek ilişkinin, ancak yağmur yağıp da planları bozulduğunda göğü hatırlamaktan ibaret olması, Ayrık'un dudaklarında acı bir tebessüm yarattı.

Tek başına oturmuş sade türk kahvesini içiyordu. Gökyüzünü seyrederken yan masadaki üç kişinin sohbeti bıçak gibi kesilip yerini telefon ekranlarına bıraktığında dikkati dağıldı. Diğer masaları gözlemliyor arada da İstanbul boğazının keyfini çıkarıyordu. Arada bu gürültülü mekâna, Beylerbeyi'ndeki Çınaraltı'na gelirdi. Yan masadan şöyle bir ses geldi:

— Haftaya İstanbul'da yağmur varmış.

Ayrık, insanların sadece sessizliği örtbas etmek için, “konuşmuş olmak için” konuştuğunu fark etti. İçten içe güldü;

tespiti bu kadar hızlı doğrulanınca kendine hak vermeden edemedi.

Yan masada iki genç kadın ve bir adam, Instagram’da orada olmayan arkadaşlarının hayatlarını acımasızca çekiştiriyorlardı. Ayruk, 22-23 yaşlarındaki bu üç insanın yüzeysel dünyasını istemeden de olsa dinlemeye başladı. Esmer, balık etli olan kız telefonunu uzatarak söze girdi:

— Fake hesabımdan Ali Can’a baktım, ne kadar çirkinleşmiş! Ben bununla nasıl sevgili oldum ayy iğrenç ya, şuna baksana ne paylaşmış!

Diğer kız gözlerini ekrandan ayırmadan kıkırdadı:

— Oha kanka, cidden mi?

Yanlarındaki genç adam ise o sığ ama gürültülü anın dışında kalmaktan ölesiye korkuyormuş gibi boynunu uzatıp telefona atıldı:

— Bana da gösterin, bana da!

Ayruk bunları duydukça, artık çok uzaklarda olan dostlarıyla yaptığı derin sohbetleri hatırladı. İçini bir anlık tiksinti kapladı. Sahi, kötü olan onlar mıydı yoksa kendisi mi hayata geç kalmıştı? Her zamanki o kadim ikilemin ortasına düştü: “Ben toplumdan dışlanmış, geride kalmış bir yabancı mıyım? Yoksa Nietzsche’nin dediği gibi, insanlık kalitesi geleceğe doğru her adımda biraz daha mı düşüyor?”

Bu düşünceler eşliğinde cebinden sigarasını çıkardı, derin bir nefesle dumanı içine çekti. Kulaklığını takıp dünyanın gürültüsünü dışarıda bıraktı.

SERDAR

Mecidiyeköy’de eski, köklü ve pahalı bir Alman pastanesi vardı; buna rağmen müşterisi her zaman olurdu. Serdar bu müşterilerden biriydi. Kahvaltısı için pastaneye doğru yürüyordu. Otuz beş yaşına yeni girmişti; kendine has bir şekilde yürüyüşüyle ilerliyordu. Kolları bir sırtına, bir göbeğine doğru oval çizermişçesine hareket ediyordu. Etrafındaki insanlara her zamanki yargılayıcı bakışlarını fırlatıyordu.

Serdar, 1.94’lük boyu ve özenle taranmış kıvırcık sarı saçlarıyla kalabalığın içinde âdeta yürüyen bir güç sembolü gibiydi. Genç yaşına rağmen sıfırdan kurup büyüttüğü Vortex Mühendislik’in getirdiği o ağır ve kibirli özgüven, her adımına yansıyor. Üzerindeki pahalı ceket, kusurlarını bile bir statüye dönüştürüyordu.

Buz mavisi gözleri güneşe nefretle baktı, kafasını çevirdi. Güneşten hiç hoşlanmaz, dışarıda güneş altında gezmeyi sevmezdi. Bu sayede teni hep açık renkliydi. Görünüşüne, kıyafetine ve temizliğine çok dikkat ederdi. O kadar titizdi ki bu yüzden toplu taşımaya binmeyi reddederdi. İnsanlardan kendisine pislik bulaşacağına inanırdı. Sırf bu yüzden bir araba satın almıştı.

Kendine has yürüyüşüyle pastaneye doğru yaklaşıyordu. Kulaklığında çalan *Mozart Op. 28* bitmiş, Verdi’nin *Nabucco* operasına geçmişti. Pastaneyi gördüğünde küçük bir kuyruk oluştuğunu fark etti. Sıraya girdi ve etrafı süzmeye başladı. Gözleri, hayatında gördüğü en paspal görünüşe sahip adama takıldı. Paspal adam da Serdar’a baktı ve bir işaret yaptı. Serdar bakışlarını hemen kaçırdı.

Gürültü engelleyici özelliğine sahip kulaklığını kullanmasına rağmen arkasına birinin yaklaştığını hissediyordu. Kuyruktaki insanlara bir şeyler söylüyor, bir eliyle karnını tutuyordu. Kuyruktakiler ise kayıtsız kalıp telefonlarına bakmaya devam ediyordu.

Bir uçak mühendisinin o soğuk, rasyonel zihnine sahip olmak Serdar'a hiçbir zaman yetmemişti. O; denklemlerin ve simülasyonların bittiği yerde felsefenin, sanatın başladığını çok genç yaşta fark etmişti. Kendini o dar görüşlü, sıradan meslektaşlarından ayıran bu geniş entelektüel birikimi, insanlara yukarıdan bakmak için bir miğfer gibi kuşanmıştı.

Serdar normalde kulaklığını bile çıkarmazdı ama bu adamda farklı bir şeyler sezdi. Paspal adam giderek ona yaklaşıyordu. Serdar kulaklığını çıkardı ve adamın ne anlattığını dinlemeye başladı.

— Ben Bekir, karnım ağrıyor, ne olur bana yardım edin!

Bekir amcanın inlemesi gerçektir. Serdar, adamın Türkçesinin gayet iyi olmasına şaşırı. Bekir amca tam Serdar'a yönelmişti ki birden fenalaşır bayıldı. Serdar adamı kolundan yakalayarak yere sertçe düşmesini engelledi. İnsanların yardım etmek yerine uzaklaştığını gören Serdar öfkelenirdi. Bekir amcanın gözaltlarındaki morumsu halkaları ve elleriyle böbreklerini tutuşunu zihninde birleştirdi; teşhisi hemen koydu:

— Böbrek yetmezliği var Bekir amcanın!

Hastaneye götürülmesi gerekiyordu. Kalabalığa dönerek bağırdı:

— Ne duruyorsunuz, ambulansı arayın!

Serdar ne yapacağını bilmez hâlde etrafına baktı, etrafındakilerden yardım ister gibiydi. Fakat cevap olarak aldığı bakışlar; yardım etmek şöyle dursun, tamamen yabancı bir olayı izler gibiydi. Sanki bir dizi izliyorlardı. Serdar dişlerini sıktı, telefonu cebine sertçe itti.

Aklına taksi çağırmak gelmişti fakat onu da yapmadı. Ambulansı bile beklemeden direkt Hüseyin abiyi aradı, arabayla hemen yanına gelmesini söyledi.

Serdar, Bekir amca'yı ayık tutmaya çalışıyordu. Ona dönüp;

— Bekir amca, hastaneye gidiyoruz. İyi olacaksın merak etme, duyuyorsun değil mi? Beni duyuyorsan gözünü iki kere kırp.

Bekir amca gözlerini iki kez kırptı. Hüseyin abi mi yoksa ambulans mı önce gelecek diye beklerken Hüseyin Abi geldi ve arabaya bindiler. Hüseyin abi, Serdar'ın oturduğu sokaktaki herkesi tanıır; herkesin problemlerini dinler, yapabileceği bir şey varsa yardım ederdi. Şimdi de öyle olmuştu. Hüseyin anahtarı uzatarak;

— Al anahtarı, hastaneye götür. Benim markete dönmem gerekiyor, dedi Serdar'a.

Serdar, Bekir amca'yı Okmeydanı Devlet Hastanesine götürdü. Acil kısmına alınan hastaya müdahaleler ve tetkikler yapıldı. Sonrasında acil tıp doktoru Serdar'a dönüp;

— Tedavisinin burada yapılması imkânsız hem ekipmanımız bozuk hem de yatak yerimiz maalesef yok, dedi.

— Peki, ne olacak şimdi?

— Ambulansla Sultan Abdülhamid Han Hastanesine götüreceğiz. Araçla mı geldiniz?

— Evet, dedi Serdar burnundan soluyarak.

Bekir amca; eskiden adı GATA olan, şimdiki adı Sultan Abdülhamid Han olan hastaneye ambulansla sevk ediliyordu. Serdar, arkada Hüseyin abinin aracıyla ambulansı takip ediyordu. Arabaya binerken bir an durdu. Kontağı çevirmedi.

— Neden yapıyorum bunu? diye mırıldandı.

Cevap veremedi. Gaza bastı. Serdar, arabayı Sultan Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesinin acil kısmına sürdü. Serdar; insanlara yukarıdan bakan, onların yüzeysel oluşlarından nefret eden biriydi; bu yüzden insanlara karşı daima mesafeli olmuştu. Şimdi ise kendi özel alanının bu kadar hoyratça işgal edilmesine katlanamıyordu.

Müdahaleler yapıldıktan sonra Serdar, Bekir amcanın yanına geldi.

— Şarkı çok güzeldi be evlat, diye mırıldandı Bekir amca, bir anlığına acısını unutmuş gibi. Verdi, Nabucco değil mi?

Serdar şaşkınlıkla yan koltuğa baktı. Bu derbeder adamın, kulaklığından sızan müziği fark etmesi ve ismini bilmesi; onun zihninde yarattığı “sokakta yaşayan insan” imajıyla uyuşmuyordu.

— Evet, dedi Serdar. Sesi yumuşamıştı. Verdi...

Serdar boğazını temizledi. Kendi imajının, kendisinden çok daha zor durumda olan biri tarafından sarsılması onu rahatsız etmişti:

— Peki, sen nerede yaşıyorsun Bekir amca?

Bekir amca acıyla inleyerek:

— Yazıtlarda oğlum. Yazıtlarda yaşıyorum. “Yeni nesil çok kötü” diyen antik Yunan yazıtlarında...

Serdar, bu cevapla şok oldu. Gözleri acil servisin önündeki telaşlı kalabalığa takıldı. Bir sedyenin arkasından ağlayarak koşan yaşlı kadına, sırasını beklerken homurdanan adama sadece saniyelik, boş bir bakış attı. Onların bu kontrolsüz duygusal dünyası ona her zaman yorucu ve lüzumsuz gelirdi. Kendi kendine fısıldadı:

— Görevimi yaptım. Sokaktaki bir anomaliyi alıp, gitmesi gereken yere götürdüm.

Bu düşünce, zihnindeki o rahatsız edici vicdan kırıntılarını hızla süpürdü.

DUVARLAR VE YÖN ARAYIŞI: SERDAR

Serdar, Bekir amca için içinden:

— Tıpkı ülkenin kendisi gibi: yüzeyde parıldaayan yeni semboller, içerde ise çözülemeyen bir karmaşa gibi.

Serdar sadece ekmek almak için dışarı çıkmıştı. Bunların hangi ara başına geldiğine şaşırıyor, tam bir yabancılıkla etrafına bakıyordu. Görevli birisi, duygusuzca kimlik istedi.

— Kimliği yok. Sokakta buldum, durumu kritikti.

Görevli, Serdar'ın pahalı kıyafetlerine ve gergin yüzüne bakmadan, monoton sesiyle prosedürü tekrarladı:

— Kimliksiz işlem yapamayız. Veya... “isimsiz hasta” koduyla sisteme gireriz. Ama bu sefer tedavi süreci uzar.

Serdar, bu bürokratik duvara çarpmış gibi hissetti. Hüseyin abinin gösterdiği o ani, pratik yardımdan sonra, sistemin soğuk yüzüyle karşılaşmak sinirini bozdu. Bekir amca gibi bir hayat, sadece bir prosedür maddesiydi.

— İsmi Bekir. Bekir amca. Böbrek hastası olduğunu söylüyor.

Birkaç saat sonra, Serdar bekleme salonunun rahatsız sandalyelerinden birinde oturuyordu. Operası çoktan bitmiş, kulaklığından hiçbir şey çalmıyordu. Serdar, ilk kez kendi merkezinden kaymıştı. Amcayı hastaneye getirme nedeni, vicdanından çok, kalabalığın tepkisizliğine duyduğu sinirdi. Ancak şimdi, bu sinir yerini derin bir kafa karışıklığına bırakmıştı.

Bekir amcanın son sözü zihninde yankılanıyordu: “Yeni

nesil çok kötü diyen antik Yunan yazıtlarında...” Serdar, kaskatı bir hâlde, hastanenin parlak zeminine bakarken düşündü; gelenek ile modernleşme arasındaki o çıban büyüyüp patlamak üzereydi ve o, bu pisliğin tam ortasına düşmüştü. Tüketim ve küreselleşmenin yeni tanrısı ile geleneksel bir erdem in çatışmasıydı bu. Ayrıca Bekir amcanın kendinde değilken sayıkladığı antik Yunan dilindeki cümleleri yarım yamalak anlayabiliyordu, olay gittikçe ilginçleşiyordu.

Gece yarısına doğru bir doktor geldi:

— Hasta Bekir beye ilk müdahale yapıldı. Şimdilik durumu stabil.

Serdar, Bekir amcanın uyanmasına kadar bekledi; bu süre zarfında kulağında kulaklıkla dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Hasta odaları çok iyi konumdaydı; İstanbul Boğazı’nı ve Eminönü’nün bir kısmını görüyordu. Şu anda ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Sonra kuru bir ses duyuldu.

— Su var mı evlat?

— Hemen getiriyorum Bekir amca.

Serdar suyu getirdi, ardından asıl sorması gereken o soruyu sordu:

— Bekir amca, senin kimsen yok mu; arkadaşın, akraban, dostun falan?

— Yok evladım, ben bu dünyada yaşamayı beceremedim. Kazandığım tüm kazanımlarımı birer birer kaybettim. Kimisinde benim suçum vardı, kimisinde de diğerlerinin.

Serdar içinden:

— Doktora gideyim en iyisi ve buradan çıkayım.

Bekir amcanın durumu stabildi; Serdar bu düşünceyle odadan çıkmaya hazırlandı.

Serdar'ın uzun bir hayat hikâyesi dinleyecek ne vakti ne de tahammülü vardı. “Görevimi yaptım” içinden bu cümleyi tekrarladı; bu ifadenin ona sağladığı o steril, vicdani korunağa sığınmıştı. Zihni, az önce yaşadığı o insani sarsıntıyı büyük bir ustalikle rasyonalize etmiş; Bekir amca'yı çözülmüş ve rafa kaldırılmış basit bir “yardım projesi” olarak indirgeyerek Serdar'ı o çok sevdiği, izole kibrine geri döndürmüştü.

Serdar aniden yerinden kalktı.

— Bekir amca, ben doktorla görüşeyim.

Adımlarını koridora doğru hızlandırdı. Kapısında doktorun adının yazılı olduğu odaya geldiğinde kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi.

— Okan Bey, nasılsınız? Ben Serdar, Bekir amca'yı getiren kişi.

Sesindeki zoraki nezaket, olayların hızına yetişmeye çalışıyordu. Hastanın durumunu sordu. Doktor Okan, önündeki dosyalardan başını kaldırarak yanıtladı:

— Hastamızın durumu şimdilik iyi, her şey kontrol altında. Kimsesi yok demiştiniz, değil mi?

— Evet, kimsesi yokmuş.

— Peki öyleyse, sizin iletişim bilgilerinizi alabilir miyim?

Serdar'ın kaşları çatıldı, savunmaya geçerek sordu:

— Neden?

— Herhangi bir durum olduğunda sizinle iletişime geçebilmemiz için.

Doktor Okan son derece olağan bir prosedürden bahseder gibiydi. Serdar, kibrinin de etkisiyle telefon numarasını vermek ve bu konuya daha fazla dahil olmak istemiyordu ancak doktorun o net ve sorgulayan bakışları altında ezilmemek için tartışmaya girmekten kaçındı. Gönülsüzce numarasını verip odadan çıktı.

Bekir amcaya veda edip gidecekti ki onun yeniden uykuya dalmış olduğunu gördü. Serdar bu duruma sevindi; artık özgürdü ve kendi dünyasına geri dönecek olmaktan memnundu. Hüseyin abinin arabasına atlayıp her zamanki ani ve sert sürüşüyle markete geldi. Arabayı teslim ettikten sonra olanları anlattı.

Gece olmuştu. Bütün gün hiçbir şey yemediği için acıktığını hissetti. Koltukta oturup bugün olanları bir süre düşündükten sonra aniden kalktı ve mutfığa geçti. Kendine lezzetli bir lazanya hazırladı; yanında Şili şarabıyla beraber yemeğini yedi ve uykuya daldı.

Günlerden pazardı; yarın iş günüydü. Kafasında yarın ne yapacaklarını düşündü. İş yerindeki tatminsizlik duygusu onu yine kapladı. Serdar, yaptığı hiçbir işi ikinci kez kontrol etmezdi; çünkü ilkinde zaten doğru yaptığını düşünürdü. Ama yine de gece yatmadan önce aklına hep aynı soru gelirdi:

— Daha iyisi mümkün müydü?

Hep daha iyisini, daha çoğunu, daha kalitelisini isterdi. Kitaplığındaki kitapların çoğu okunmuştu ama hiçbirinin altı çizili değildi. Çünkü Serdar, önemli olanı zaten kaçırmayacağını düşünürdü. İşinde çok başarılı, keskin bir

zekâyâ sahipti; hızlı öğrenir, çabuk unutmazdı. Yalnızca dört arkadaşı olmasına rağmen onları kaybedecek, kalplerini kıracak seviyede aşağılardı. Fakat arkadaşlarının herhangi bir bilgi veya problemle karşılaştıklarında işlerini çözen de yine Serdar'dı.

Serdar, önündeki kahvaltısına baktıktan sonra ofisteki bilgisayarına uzaktan daima bağlı olan ve ekranı hep açık kalan tabletindeki akışkanlar dinamiği verilerine kilitlendi. Buz mavisi gözleri, ekrandaki karmaşık rüzgâr tüneli simülasyonunu saniyeler içinde tarıyordu. O sırada telefonu çaldı; arayan, üniversite yıllarından beri tanıdığı ve şimdi şirketin aerodinamik akış analizi ekibinde çalışan Mehmet'ti.

— Serdar, bölüyorum kusura bakma. Kanat profilindeki sürüklenme katsayısını bir türlü hedeflenen seviyeye çekemiyoruz. Dört kişi iki saattir simülasyonu baştan kuruyoruz ama tıkanık.

Serdar, elindeki gümüş çatalı tabağın kenarına yavaşça, neredeyse sinir bozucu bir sakinlikle bıraktı:

— Mehmet, hücum açısını 2,4 dereceye düşürüp firar kenarındaki kalınlığı milimetrik olarak inceltmediğiniz sürece o türbülansı bitiremezsiniz. Bunu ikinci sınıf uçak mühendisliği dersinde anlatırlar. Dört kişinin iki saatte göremediği bu detayı da bana anlattırdınız ya, size ne diyeyim?

Mehmet'in hattın ucundaki mahcup özür cümlelerini dinlemeye gerek bile duymadan çağrıyı sonlandırdı. Telefonu masaya ters çevirip bırakırken dudaklarının kenarında belli belirsiz, tatmin olmuş bir tebessüm belirdi.

Şirketinde çalışan bu dört kişi, hafta içi yüksek lisans yapan,

okula giden çalışanlardı. Dolayısıyla işlerden geri kalmamak için bazen hafta sonu da çalışıyorlardı. Serdar ne kadar onların problemlerini küçümseyerek çöze de onlardan memnundu. Onlar da Serdar'ın bu kibirli oluşundan, laf sokmasından hoşlanmasalar da Serdar çalışanlarına daima adil olmuştu. Maaşları sektörde verilenlerden çok daha iyiydi.

Bu sıralar yoğun çalışmasının bir diğer sebebi de “Vortex” adlı insansız hava aracının ilk deneme uçuşlarının ve fonksiyon testlerinin yapılacağı tarihin yaklaşmasıydı. Akabinde SSB heyeti bu ürünü görmeye ve ilk resmi gözlemlerde bulunmak için gelecekti. 20 Eylül 2026, heyetin geliş tarihiydi; yaklaşık bir senedir bu testlere hazırlanıyorlardı.

Bu projenin tasarım aşamalarının tamamına yakını Serdar yapmıştı; fakat detay tasarım cetvelindeki yapısal tasarım, elektrik-elektronik haberleşme, yazılım kodları gibi diğer iş kalemleri için başka insanlara ihtiyacı vardı. Yaklaşık üç senede yirmi sekiz kişilik bir firmaya sahip olmuştu.

EZGİ-BEKİR AMCA

2026'nın Ağustos ayının son haftası, pazartesi günüydü. Üsküdar her zamanki gibi keşmekeş içindeydi; insanlar aklını yitirmiş yaratıklar gibi, yüzleri şişmiş bir hâlde hızlı hızlı işlerine yetişmeye çalışıyordu. Bu kalabalığın içinde zarif bir varlık dikkat çekiyordu. Ağır adımlarla, kendinden emin ve sanki her şeyi çözmüş olmanın rahatlığıyla yürüyordu. Sade bir makyaj yapmıştı; yeşil gözleri müthiş canlıydı ve dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Arabasını bir alt sokağa park etmişti. Soğuk koltuğa oturdu ve Sultan Abdülhamid Han Hastanesine doğru yola koyuldu. Hastaneye varıp aracını park etti. Kahvesini alıp odasına girdi. Acil doktoru Okan Bey, ilk müdahaleyi tamamlayıp sabah nöbetini devrederken Bekir amcanın dosyasını güvendiği bir isme, Dr. Ezgi'ye bırakmıştı:

— Günaydın Ezgi Hanım, nasılsınız?

— Günaydın, iyiyim, siz nasılsınız?

Ezgi beyaz gömleğini giyip masasına oturdu, kahvesini içiyordu. Okan bey ise çayını yudumlararken bir yandan telefonuna bakıyordu. Sessizliği Okan Bey bozdu:

— Biliyorsun yarın grev var, ne yapmayı planlıyorsun?

— Düşünmedim ama hastanede olabilirim, çalışabilirim. Senin planın nedir?

— Eşimle çocuğumu Tatilya'ya götüreceğim.

Tatilya devasa bir lunaparktı; eskiden çeşitli sebeplerden ötürü kapatılmış, sonra tekrar açılmıştı. Ezgi'nin cevapları kısa oluyordu çünkü Okan'ın yapısını iyi tanıyordu. Ezgi, insanları çabuk çözen, iyi gözlemci bir yapıya sahipti. Aklına Okan'a